

Sensorveiledning LIT2320, våren 2021

Generelt

- Emnet (10 stp.) er et epokestudium i renessanse- eller tidligmoderne litteratur fra 1500-tallet (Erasmus, More, Rabelais, Montaigne, Shakespeare).
- Eksamensform: tredagers hjemmeeksamen.
- Gradert karaktersetting (A–F).
- Foreskrevet omfang: fem sider à 2300 tegn (uten mellomrom). Avvik fra omfangsforskriften på mer enn (+/–) 10 prosent trekker ned.
- Det forutsettes at kandidatene kan nyttiggjøre seg pensumlitteraturen på forstandig vis og ikke henfaller til leksikalske platityder hentet fra NSL eller Wikipedia. To pensumtekster vil være aktuelle i forbindelse med begge oppgavene: Peter Burkes *The Renaissance*, 2. utg., London 1997 og Leah Marcus' artikkel «Renaissance/Early Modern Studies», i Stephen Greenblatt og Giles Gunn (red.), *Redrawing the Boundaries*, New York 1992.
- All undervisning har foregått på Zoom, ca. 70 prosent oppmøte hver gang, med en kjerne på ti studenter som møtte så å si hver gang.

Ad oppgave 1

Gi en analyse av Gargantuas brev til sin sønn (François Rabelais, *Pantagruel*, kap. 8). I hvilken grad kan det idealet som kommer til uttrykk, sies å være typisk for renessansen som periode? Bruk som overskrift: «Gargantuas brev til sin sønn».

- Kandidatene har lest hele *Pantagruel*, men heller ikke mer (av Rabelais' verk).
- På pensumlisten står Erik Ringens norske oversettelse fra 2014.
- Analysen bør være tekstnær.
- Analysen bør også ha en tydelig struktur.
- Merk at oppgaveteksten ikke nødvendigvis må oppfattes som todelt. Spørsmål to kan eventuelt oppfattes som en presisering av spørsmål én. Hvis kandidaten besvarer de to spørsmålene hver for seg, virker det rimelig å legge størst vekt på det første.
- Av «tidstypiske trekk» kan bl.a. følgende gjøres til gjenstand for omtale:
  - brevformen
  - referansene til antikkens autoriteter
  - idealiseringen av en humanistisk utdanning, herunder greskkunnskaper
  - parodi
  - kombinasjonen av tilbake- og fremoverskuende elementerI de beste besvarelsene bør *alle* disse punktene være berørt.
- Kandidatene har ikke lest sekundærlitteratur om parodi som litterær modus, men de har vært invitert med på diskusjoner om fenomenet og fått seg forelagt definisjoner (Bakhtin, Margaret Rose, Linda Hutcheon).
- Komparative perspektiver innenfor (og evt. utenfor) pensum vil kunne trekke opp.

Ad oppgave 2

Gi en analyse av «Å filosofere er å lære å dø» (Montaigne, *Les essais* 1.20). Hva kjennetegner dette essayet som renessansetekst? Bruk som overskrift: «Å filosofere er å lære å dø».

- Kandidatene har lest i alt syv kapitler fra Montaignes *Essays*: 1.20, 1.26, 1.38, 2.6, 2.32, 3.6 og 3.13.
- Oversettelse: Beate Vibes står på pensumlisten
- Merk at oppgaveteksten ikke nødvendigvis må oppfattes som todelt. Spørsmål to kan eventuelt oppfattes som en presisering av spørsmål én. Hvis kandidaten besvarer de to spørsmålene hver for seg, virker det rimelig å legge størst vekt på det første.
- Analysen bør være tekstnær.
- Analysen bør også ha en tydelig struktur.
- Av «tidstypiske trekk» kan bl.a. følgende gjøres til gjenstand for omtale:
  - sitatene fra antikkens autoriteter
  - sjangeren, herunder essayisten som formelement (jeget)
  - en dødsforestilling med utgangspunkt i naturen, *ikke* kristendommen
  - kombinasjonen av tilbake- og fremoverskuende elementerI de beste besvarelsene bør *alle* disse punktene være berørt.
- Det forutsettes at kandidatene har oppdaget at Naturen fører ordet i siste del av kapitlet.
- Pensum rommer ingen sekundærlitteratur om personifikasjon, men fenomenet har fått mye oppmerksomhet i seminaret, ikke minst i forbindelse med *Dårskapens lovtale*.
- De beste besvarelsene omtaler ikke renessansen som en gitt sjablong, men som en periode med sterke motsetninger og sprikende idealer.
- Komparative perspektiver innenfor (og evt. utenfor) pensum vil kunne trekke opp.